

בא גל חדש של עלייה, הציף את הכיתות בילדים עיראקים, גם להתפרצות חדשה: המרוקאים סירבו לשבת עם העיראקים.

גם זה חלף במשך הזמן. אולם השנה החריף המצב שוב: הילדים עולי עיראק סירבו לשבת יחד עם התימנים.

בשבוע שעבר עברה המורה, צפרירה, האהובה על כל תלמידיה, במסדרון בית הספר. הילדים קראו בהערצה: "יופי! יופי!" צפרירה עשתה לעצמה תסריקת חדשה. רק ילדה קטנה מעולי עיראק לא הייתה מרוצה, שאלה: "מוע עינית את התסריקת שלך? עכשו את דומה לתימניה". צפרירה פרצה בצחוק. היא הייתה תימניה.

פיתוח

פרח חדש

בשבועות האחרונים נוסף על שמות הצמיחים והפרחים המקסימים את מפת ישראל שמו של פרח חדש: סביון. שם הפרח הקטן והצהוב ניתן הפעם לשיכון עלי-מורוני, מצויר במגרש-כדורת שטוח ומפואר, בריכת שחיה, מגרשי טניס, מועדונים ומכי-עדות מפוארות, הולך ובנה דרומית-מזר-חית לרמת-גן.

השיכון ניבנה על-ידי החברה האפריקאית צרעית-שאלית להשקעות והבנק האפריקאי לבניין ומשכנתאות. תוכניתו נולדה עוד לפני שנתיים, במוחו של מנהל חברת-ההשקעות, יעקב גרי, שראה צורך דחוף בהקמת שיכון לבניה-מעמד הבינוני — שיכון שיהיה כפרי גנוח, ויחד עם זה לא יהיה רחוק מדי ממרכז-העסקים של העיר.

התוכנית הלכה והתגשמה במהירות. עד כה ניבנו במקום כבישים ומדרכות, הועברו קוי מים וחשמל, ניטעו חורשות וגנים ציבוריים. לפי התוכנית תכיל שכונת-סביון 500 יחידות-דיור, ולכל אחת מהן יוקצבו חמישה דונאם קרקע.

תוכנית-משנה. אחת מתוכניות-המשנה המעניינות ביותר, שמתגשמות תוך כדי הקמת סביון, היא התוכנית להפוך חלק מן השכונה למרכז לזקנים בני הארצות האנגלו-סאקסיות, שירצו להשתקע בארץ, לבלות בה את שנותיהם האחרונות. יום תוכנית זו, שלום מירקין, שיצא לאחריה לארצות-הברית, טוען כי עד כה פנו אליו

לא ייתכן למסור לחברות, אשר מרכיזים נמצאים בפחית-הקווה וראשון-לציון שטחיר אדמה הנמצאיר בשמירת אנטי-המושב. טענה שניה, מעשית לא פחות: 550 הדונמים שנמסרו לחברות תירוש וענבה, עובדו על-ידי בני-המושב משך שנים. כוחו של העיר בוד יפה יותר מכל ההסכמים שבועלם.

טענה תורכית. פקידי הקרן הקיימת חייכו: הטענה האחרונה הייתה מתאימה לימי השלטון התורכי בארץ, כאשר היה כל אדם שעיבד שטח אדמה מובר רוכש זכות-בעלות עליו. בימינו עדיפים החווים וההכ"כמים יותר מכל.

אולם הפקידים לא הסתפקו בחיובים, עב-רו להתקפת נגד מוחצת, הטיחו באנשי ה-מושב כמה וכמה טענות רציניות:

- לקרן הקיימת ישראל יש מוסדות תיכונן ארציים, ולא ייתכן כי קבוצת-אנשים תתמרד, תנסה להפר את כל התוכניות.
- השטחים שנמסרו לחברות ענבה ותי-רוש לא היו שייכים למושב. הדבר נקבע אפילו על ידי פסק של בית-דין מחווי ולקרן הקיימת אין כל כוונה לעיין במסרי רתם למושב.

דומה היה כי המשאומתן נכנס למבוי סתום. הרוחות שבו ונסערו. אגרופים חבטו בשולחנות. קולות הורמו. אולם ביום השני לדיונים נסוגו אנשי כפר-שמואל בפני עמדתה התקיפה של הקרן הקיימת, הביעו נכונות לוותר על שטח המריבה — בתנאי שתיתן להם אדמה במקום אחר.

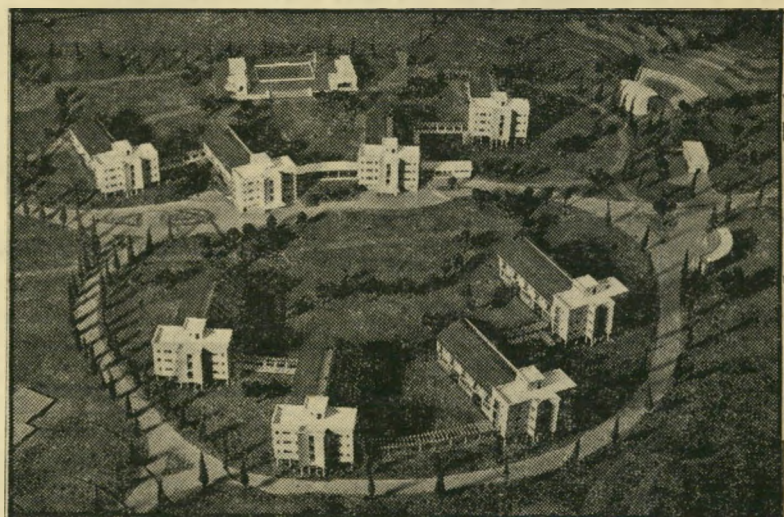
לנוכח נסיגה מפתיעה זאת ביצעה גם הקרן הקיימת נסיגה קלה: היא הסכימה להקציב לאנשי-כפר-שמואל 150 דונם אדמה, אם כי במרח קניכר מן המושב. היסכסוד חוסל.

בסוף השבוע נשמו שני הצדדים לרוחה. פלט אנתח רוחה גם צד שלישי: אנשי משטרת-דמלה, ששמרו על הטקטוריים, הי-חורשים את שטח-המריבה.

פנעים

הפחים שתקו

הבית המשותף הלבן-מיאריך, ברחוב ה-פודים הרמת-גני היה דומה למדינה דמר-קראסית זעירה — על כל מעלותיה וחסרונותיה. דיירי-הבית יחזקאל זלינגר הרגיש

מרכז הזקנים בתכנית סביון

כמו כן כדורת, שחיה וטניס

למעלה מ-5000 איש, ביקשו להשתקע במרכז הזקנים. "מי יודע", אמר מירקין לפני צאתו מישראל, "אפשר שבעקבות הזקנים האנגלו-סאקסיים יבואו גם בני-הדור הצעיר — העולים שאנו זקוקים להם יותר מכל".

תולדות

"אדמה!" (2)

זעקת אנשי כפר-שמואל לאדמה (העולם הזה 886) הפכה לשועתי-יאוש חרשית, אולם מרגליהם לא פג המרץ. השבוע שבו חברי וועד המושב והופיעו במשרד הראשי של קרן הקיימת בירושלים. הפעם הייתה בליבם החלטה נחושה: למצוא פתרון לי-סכסוך כבי-המרידות, להוכיח לחבריהם הי-נרגיים כי מלחמתם על האדמה לא הייתה סתם תעלול של ילדים סרבנים. הפעם היה המשאומתן ממושך וסוער מן הרגיל. אנשי כפר שמואל טענו כי

חנות, ראתה את זלינגר מתחכך עם החני-וני בקוליקולות, אחר מטיח את כוס הסו-דה בפניו. היא נבעתה. ברחו בהלה. עדיין לא ברור מה התרחש בדקות הי-באות. אולם כעבור שעה קלה התיצב זלינגר במשרת רמת-גן, הצהיר: "דקרתי אדם." במהרה התברר כי הצהרתו הייתה צנועה למדי: שבחאי קרוטוצ'בסקי נדקר למות.

שמועות-לחש. הידיעה על הרצח הס-עירה את כל יושבי הסביבה, חוללה שמו-עות לחש, בהן הפך זלינגר למפלצת אי-מים: "הוא היה קאפו, ושיתף פעולה עם הגרמנים." כמו אוזני שמעתי אותו מספר שהוא הטיל את אשתו הראשונה ואת בניו

התנגשות מתישבי כפר שמואל עם המשטרה

מלבד זאת אנתח, זעקות ואגרופים

השמועות היו חסרות-יסוד. הנשיא לא חנן את יפה דרומי, או כל אסיר אחר. יפה שוחררה בעקבות החלטת משרד-הבטחון להקטין את תקופת-מאסרה. היא הגיעה ל-תל-מונד תוך בטחון גמור שהיא תשהה שם שלוש שנים. יצאתה משם לאחר שנה וארבעה חודשים באה לה כהפתעה.

זיק-תקווה. כאשר היו קרובי-אסירי-המחרת מבקרים אצלם, היו מבטיחים ו-חוזרים ומבטיחים לחוץ על השלטונות ל-שיחרורם. האסירים לא האמינו להבטחות-קיבלו אותן רק כהבעה דר-שבועית של רצון טוב. הם ידעו כי גורלם נחרץ. עתה הוארו חייהם על-ידי זיק של תקווה. בני-אדם חשבו עליהם. לאחר הכל.

יפה לא ידעה כי ביום ג' שעבר ישיבה אמה במשרד מזכירו של פנחס לבון, דרשה ראיון עם שר-הבטחון. לאה דרומי לא דיב רה על עברה המזהיר של בתה בשורות לח"י. היא דיברה עליה ממש כשם שכל אס-אחרת מדברת על בתה. הדברים נגעו לליבו של חיים עברון. הוא אמר כי שר-הבטחון עסק עמו, אך יקבל אותה לראיון כעבור זמן. הוא ברח אותה בשנה טובה. לאה דרר מי קמה ממקומה. היא הייתה רגילה לקבלות-פנים מסוג זה: "השנה לא תהיה טובה כל-עוד לא אראה את בתי בבית." היא יצאה.

עוד באותו ערב התדפק שליח על דלת ביתה הקטן של משפחת דרומי בצפון-תל-אביב. המכתב היה דחוף, אולם זו לא הייתה הזמנה לראיון עם לבון. עברון הי-די-הורים בשורות ספורות כי משרד-הבטחון עיין מחוש בתיקה של יפה. הח-ליט לשחררה במוצאי-יום-הכיפורים. מיד שלחה לאה דרומי מכתב דחוף לעברון: "שנה טובה!"

"זה לא יהיה קל" כאשר עזבתי את בית-הסוהר הייתי עציבה ומאושרת גם יחד, סיפרה יפה דרומי בשיבתה בחדרה, בין האורחים הרבים, "לא אוכל לשכוח את הבחורים ולא אהנה מחרותי עד אשר לא ישוחררו כולם."

היא לא הכינה עדיין כל תוכניות: "ראשית כל אקח לי חופשה של שבועיים. לאחר מכן אתחיל לחפש עבודה. אני יודעת כי זה לא יהיה קל, אבל אני משוכנעת כי אסדרה."

אולם מרבית מחשבותיה היו נתונות עדיין לאלה שנשארו במאסר. כאשר שאל אותה כתב העולם הזה אם יש לה מה למסור לעיתונות, הייתה בפיה רק שאלה אחת: "האין זה מכאיב כי מסתנני-האויב נידונים לחמש, או שש שנות מאסר, בה בשעה שבחורים עבריים צריכים לשבת בבית-הסוהר עשר, שתיים עשרה שנים?"

חוק

חור בחבל

כאשר התירה הכנסת את עניבת-החנק של החליין, והמירה את עונש המחת בחיים, נש-כח פרט קטן: המחוקקים לא הרגישו כי ביטול עונש המחת יוצר חור חוקי, אשר בעזרתו יוכל כל אדם הנאשם ברצח להש-חרר בערבות לפני פסק-דינו של השופט ה-חוקר.

פרט קטן זה נתגלה השבוע, כאשר קיבל עורך-הדין אבא אברמובסקי על עצמו להגן על יחזקאל זלינגר, הנאשם ברצח שבחאי קרוטוצ'בסקי ברמת-גן (ראה לעיל).

טען אברמובסקי: קודם לכן לא יכול אדם, שנאשם בפשע, עליו חל עונש מוות, להשתח-רר בערבות בנסיבות כלשהי. אולם ביטול עונש-המחת שמת את הקרקע גם מתחת לתק-נה זו, יצר חור מיוחד במינו: אף על פי ש-לבית-משפט השלום אין סמכות לשחרר כי-ערבות אדם, הנאשם בפשע, שעונשו עשר שנות מאסר, או יותר, יכול הנאשם לפנות אל אב בית-הדין המחוזי, לבקש להשתחרר בערבות.

בינתיים הוצאה נגד זלינגר פקודת מעצר ל-15 יום. אמר אברמובסקי: "במקרה ש-הוצא נגדו פקודת מעצר ל-15 ימים נוספים, אהיה עלול לפנות אל בית הדין המחוזי, לבי-קש לשחררו בערבות."

עדיין לא ברור אם אמנם יפנה עורך הדין בבקשה זו אל בית-המשפט המחוזי, ועדיין

* פקודת שיחרור בערבות 1944, סעיף 3.
** סעיף 4 של אותה פקודה.